

Ε. Γ. ΟΥΕΛΛΣ

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ

Μετάφραση

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Φιλολογική ἐπιμέλεια

Ν. Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΑΜΠΡΙΝΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπίμετρο

ΠΕΓΚΥ ΚΑΡΠΟΥΖΟΥ

Μὲ σχέδια τῆς Εὔης Τσακνιά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΙΧΛΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α΄	: Ἀλλόκοτος ὄδοιπóρος	11
Β΄	: Αἱ πρῶται ἐντυπώσεις	21
Γ΄	: Αἱ χίλιαί μίαι φιάλαι	29
Δ΄	: Μία συνέντευξις	38
Ε΄	: Κλέπτῃς εἰς τὸ πρεσβυτέριον	48
ΣΤ΄	: Τὰ ἔπιπλα χορεύουν	52
Ζ΄	: Κάτω τὸ προσωπεῖον!	59
Η΄	: Ἡ διάβασις τοῦ Ἀοράτου	74
Θ΄	: Ὁ Θωμᾶς Μάρβελ	75
Ι΄	: Ἐπίσκεψις τοῦ Μάρβελ εἰς τὸ Ἴπιγγ	84
ΙΑ΄	: Εἰς τὸ πανδοχεῖον	89
ΙΒ΄	: Ὁ Ἀόρατος θυμῶναι	95
ΙΓ΄	: Ὁ Μάρβελ δυσυπότακτος	104
ΙΔ΄	: Εἰς Πόρτ-Στόου	108
ΙΕ΄	: Ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἔτρεχε	118
ΙΣΤ΄	: «Οἱ φαιδροὶ παῖχται τοῦ κρίκετ»	122
ΙΖ΄	: Ὁ ξένος τοῦ δόκτωρος Κέμπ	129
ΙΗ΄	: Ὁ Ἀόρατος κοιμᾶται	143
ΙΘ΄	: <Θεμελιώδεις ἀρχαί>	150
Κ΄	: Τὸ οἶκημα τῆς ὁδοῦ Γκρέιτ Πόρτλανδ	159
ΚΑ΄	: Ἡ ὁδὸς Ὁξφόρδης	175
ΚΒ΄	: Εἰς ἐν μέγα κατάστημα	184

ΚΓ' : Τὸ κατάστημα τοῦ Δροῦρου-Λείν	194
ΚΔ' : Σχέδιον ναυαγῆσαν	210
ΚΕ' : Τὸ κυνηγητὸν τοῦ Ἄοράτου	218
ΚΣΤ' : Φόνος τοῦ κ. Οὐίκστηδ	222
ΚΖ' : Πολιορκία τῆς οἰκίας τοῦ Κέμπ	230
ΚΗ' : Ὁ διώκτης διώκεται	245
Ἐπίλογος:	256

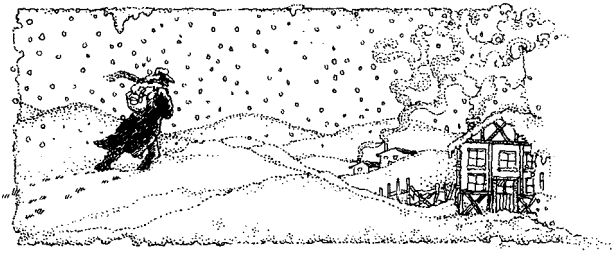
ΕΠΙΜΕΤΡΟ

ΠΕΓΚΥ ΚΑΡΠΟΥΖΟΥ: Ὁ Ἄοράτος ἄνθρωπος τοῦ H. G. Wells καὶ ὁ προβληματισμὸς γιὰ τὰ ὅρια τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνολογίας	263
Ν. Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ - ΛΑΜΠΡΙΝΗ ΤΡΙΑΝ- ΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΥ: Σημείωμα τῶν ἐπιμελητῶν	275
ΝΙΚΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΠΟΥΛΟΣ: Ὁ Ἄοράτος	283
Γλωσσάρι	287

Α΄.

Ἀλλόκοτος ὁδοιπóρος

Ο ΞΕΝΟΣ ΕΦΘΑΣΕ κατὰ Φεβρουάριον, μίαν ὀμιχλώδη πρωίαν, ἐντὸς ἀνεμοστροβίλου ἀνέμου καὶ χιόνος. Ἦρχετο πεζός, διὰ τοῦ ἀμμολόφου, ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ Βράμπελορστ, φέρων διὰ τῆς χειρός, τῆς καλυπτομένης ἀπὸ πυκνὸν χειρόκτιον, μαῦρον μάρσιππον. Ἦτον καλὰ τυλιγμένος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ ὑπὸ τὸ καπέλλον του τὸ ψάθινον ἐφαίνετο ἐξ ὅλου τοῦ προσώπου του μόνον ἡ στίλβουσα ἄκρα τῆς ρινός του. Χιῶν εἶχε σωρευθῆ ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τοῦ στήθους του· αὕτη προσέθετε καὶ λευκὴν λοφιὰν εἰς τὸν σάκκον μὲ τὸν ὁποῖον ἦτο φορτωμένος.

Εἰσῆλθε κλονούμενος, θνήσκων ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ τὴν κούρασιν, εἰς τὸ πανδοχεῖον καί, ἀποθέσας τὴν ἀποσκευὴν του εἰς τὸ ἔδαφος:

— Φωτιά γιά νά ζεσταθῶ, ἀνέκραξε, δι' ἔλεος! "Ἐνα δωμάτιον καί φωτιά!

Ἐκτύπησε μέ τὸ πέλμα τοῦ ὑποδήματός του, ἐτίναξε τὴν χιόνα ἣτις τὸν ἐκάλυπτεν, εἶτα ἠκολούθησε τὴν κυρίαν Χώλλ εἰς τὸ μικρὸν σαλόνι, διὰ νὰ κάμῃ τὰς συμφωνίας του. Χωρὶς ἄλλο προοίμιον καὶ ρίπτων δύο λίρας ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐγκατεστάθη εἰς τὸ πανδοχεῖον.

Ἡ κυρία Χώλλ διευθέτησε τὸ πῦρ κ' ἐπῆγε νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ γεῦμα μέ τὰς ἰδίας της χειῖρας. "Ἐνας ξένος καταλύων εἰς τὸ Ἴπιγγ τὸν χειμῶνα ἦτον εὑρημα ἀνήκουστον. Καὶ ξένος μάλιστα, ὅστις δὲν ἔκαμνε παζάρια!

Ἦτον ἀποφασισμένη νὰ φανῇ ἀξία τῆς καλῆς τύχης της.

Ἀφοῦ τὸ χοιρομέρι ἐμισοψήθη ὀλίγον, ἀφοῦ ἡ Μίλλη, ἡ λυμφατικὴ ὑπηρέτρια, ἐξύπνησεν ὀλίγον τι διὰ καταλλήλου ἐκλογῆς ὕβρεων, ἡ ξενοδόχος ἔφερε τραπεζομάνδηλον, πιάτα καὶ ποτήρια εἰς τὴν σάλαν, καὶ ἤρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τὴν τράπεζαν μέ τὴν μεγίστην δυνατὴν φιλοκαλίαν. Καίτοι τὸ πῦρ ἔκαιε ζωηρῶς, αὕτη παρετήρησεν, ὅχι χωρὶς νὰ ἐκπλαγῇ, ὅτι ὁ ὀδοιπόρος ἐφόρει πάντοτε τὸ καπέλλον καὶ τὸν μανδύαν του καί, κοιτάζων διὰ τοῦ παραθύρου τὴν χιόνα πίπτουσαν εἰς τὴν αὐλήν, ἴστατο εἰς τρόπον ὥστε νὰ κρύπτῃ τὸ πρόσωπόν του. Αἱ χεῖρες του, μέ τὰ χειρόκτια πάντοτε, ἦσαν σταυρωμέναι ὀπισθεν τῶν νώτων του. Ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς βαθείας σκέψεις.

Ἐκείνη παρετήρησεν ὅτι ἡ τηκομένη χιών, ἣτις ἄσπριζεν ἀκόμη τοὺς ὤμους του, ἔπιπτε σταγόνα πρὸς σταγόνα ἐπὶ τοῦ τάπητος.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, κύριε, εἶπε, νὰ πάρω τὰ πράγματά σας, νὰ τὰ βάλω νὰ στεγνώσουν στὴν κουζίνα;

— "Όχι, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος χωρὶς νὰ στραφῆ.

Ἐπειδὴ δὲν ἦτο βεβαία ἂν καλῶς ἤκουσεν, ἤτοιμάζετο νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐρώτησίν της, ὅταν ἐκεῖνος ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ κοιτάζων αὐτήν:

— Προτιμῶ νὰ τὰ ἔχω ἐπάνω μου, εἶπε καθαρὰ.

Ἡ κυρία Χώλλ παρετήρησεν ὅτι ἔφερε χονδρὰ ὀμματογυάλια κυανᾶ, μὲ γυαλιὰ ὀρθογώνια εἰς τὸ πλάγι, καὶ ὅτι πυκναὶ φαβορίτες, σκορπισμέναι ἐπὶ τοῦ περιλαίμιου του, ἤμπόδιζον νὰ ἴδῃ τις τίποτε ἐκ τῶν παρεῖων ἢ ἐκ τοῦ προσώπου του.

— Πολὺ καλὰ, κύριε, ὅπως ἀγαπᾶτε... Εἰς μίαν στιγμὴν, ἢ κάμερα θὰ εἶναι πλέον ζεστή.

Ἐκεῖνος δὲν ἔδωκε ἀπόκρισιν, καὶ πάλιν ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον. Ἡ κυρία Χώλλ, αἰσθανθεῖσα τὸ ἄκαιρον τῶν περιποιήσεών της, ἐτελείωσε γρήγορα τὴν ἐτοιμασίαν τῆς τραπέζης καὶ ἔσπευσε μὲ γοργὸν βῆμα νὰ ἐξέλθῃ. Ὄταν ἐπανῆλθεν, ὁ ξένος της ἐξηκολούθει νὰ ἴσταται ὄρθιος, ἀκίνητος ὡς λίθινος ἀνδριάς, στρέφων τὰ νῶτα, μὲ τὸ περιλαίμιον ἀνασηκωμένον, μὲ τὸ καπέλλον κατεβασμένον, ἐντελῶς ἀποκρύπτων τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐκείνη παρέθεσε μὲ σοβαρὰν κίνησιν τῆς χειρὸς τ' αὐγὰ μὲ τὸ χοιρομέρι, κ' ἔκραξε μᾶλλον ἢ εἶπε:

— Τὸ φαγητό σας εἶν' ἔτοιμο, κύριε.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησε πάραυτα ὁ ξένος.

Ἀλλὰ δὲν ἐσάλευσε, πρὶν ἢ ἐκείνη ἐξεληθοῦσα ἔκλεισε τὴν θύραν. Τότε μόνον ἔκαμε μεταβολὴν, κ' ἐπλησίασεν εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τινος ἀνυπομονησίας.

Καθὼς ἔφθανεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, διερχομένη ὀπισθεν τοῦ λογιστηρίου, ἡ κυρία Χώλλ ἤκουσε κρότον νὰ

ἐπαναλαμβάνεται μὲ κανονικά διαλείμματα· τὰκ, τὰκ, τὰκ· τοῦτο ἐπανελαμβάνετο ὁλονέν· ἦτο κρότος κοχλιαρίου στρεφομένου ταχέως ἐντὸς δοχείου.

— "Α! αὐτὸ τὸ κορίτσι! ἀνέκραξε. Νά! ξέχασα ὅπως διόλου τὴν μουστάρδα. Αὐτὴ πταίει· γιατί νὰ εἶναι τόσο ὀκνή;

Καὶ ἀναλαβοῦσα μόνη τῆς ν' ἀποτελειώσῃ τὴν κατασκευὴν τῆς μουστάρδας, ἀπηύθυνεν εἰς τὴν Μίλλη πικρὰς νοθεσίας κατὰ τῶν κακῶν τὰ ὁποῖα ἐπιφέρει ἡ δυσκινησία καὶ ἡ ἀμέλεια. «Μήπως αὐτὴ μόνη τῆς δὲν ἐτοίμασε τ' αὐγὰ μὲ τὸ χοιρομέρι, δὲν ἔστρωσε τὸ τραπέζι, καὶ ὅλα τὰ ἔκαμε, ἐνῶ ἡ Μίλλια, ὦ Θεέ μου, Θεέ μου! τίποτε ἄλλο δὲν κατώρθωσε παρὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ παραθέσῃ τὴν μουστάρδα! Κι' ὄλ' αὐτά, μ' ἓνα καινούργιον πελάτην, ὅστις ἔδειχνε διάθεσιν νὰ διατρίψῃ!»

Τότε ἡ ξενοδόχος ἐγέμισε τὴν μουσταρδιέρα καὶ θέσασα αὐτὴν μετὰ πομπῆς ἐπὶ τοῦ δίσκου τοῦ τεῖου, τοῦ χρυσομέλανος, τὴν ἔφερον εἰς τὸ σαλόνι.

Ἐκρυσσε καὶ εἰσῆλθε παραχρῆμα. Πάραυτα ὁ ξένος ἔκαμε γοργὸν κίνημα· αὐτὴ μόλις ἐπρόλαβε νὰ ἰδῇ ἐν ἀντικείμενον λευκόν, τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἄφαντον ὅπισθεν τῆς τραπέζης· ὁ ταξειδιώτης ἐφάνη ὅτι ἤθελε ν' ἀναλάβῃ κάτι ἀπὸ τὸ πάτωμα.

Μόνον ἀφοῦ ἀπέθεσε τὸν δίσκον τῆς, αὐτὴ παρετήρησεν ὅτι ἐπανωφόρι καὶ καπέλλο εἶχον ἀφαιρηθῆ καὶ εἶχον ἀποθεθῆ ἐπὶ καθίσματος ἐνώπιον τοῦ πυρός. Ζευγὸς βρεγμένων ὑποδημάτων ἠπειλεῖ τὴν σκωρίαν εἰς τὴν χαλυβδίνην ἐσχάραν τῆς ἐστίας. Αὐτὴ προέβη ἀποφασιστικῶς πρὸς τὰ ἐνδύματα καὶ μὲ τόνον ὅστις δὲν ἐπεδέχτο ἀντίρρησιν:

— Τώρα, βέβαια, μπορῶ νὰ πάρω ὅλ' αὐτὰ διὰ νὰ τὰ στεγνώσω.

— Ἀφήσατε τὸ καπέλλο, ἀπήντησεν ὁ ἐπισκέπτης μὲ ὑπόκωφον φωνήν.

Στραφεῖσα, εἶδεν ὅτι ἐκεῖνος εἶχεν ὑψώσει τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν προσέβλεπεν. Ἐπὶ ἐν λεπτὸν αὕτη τὸν ἐθεώρησεν ἀτενής, ὑπὸ πολλῆς ἐκπλήξεως σιωπῶσα.

Ἐφερε λευκὴν ὀθόνην, προσόψιον τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος εἶχεν, ἐπὶ τοῦ κάτω μέρους τοῦ προσώπου του, εἰς τρόπον ὥστε τὸ στόμα καὶ αἱ σιαγόνες του νὰ κρύπτονται ἐξ ὀλοκλήρου· ἐκ τούτου ἡ φωνή του ἐγίνετο ὑπόκωφος. Πλὴν τοῦτο δὲν ἦτο τὸ μᾶλλον ἐκπληττον τὴν κυρίαν Χώλλ.

Τῷ ὄντι, ὅλον τὸ μέτωπον τοῦ ξένου, ὑπεράνω τῶν διόπτρων τῶν κυανῶν, ἦτο κεκαλυμμένον ἀπὸ τεμάχιον ὀθόνης λευκόν· ἄλλο ὀθόνιον, ἐφηρμοσμένον ἐπὶ τῶν ὠτων, δὲν ἄφηγε νὰ ἴδῃ τις τὸ ἐλάχιστον ἄκρον τοῦ προσώπου, εἰμὴ μόνον ρῖνα κοκκίνην καὶ αἰχμηράν, πάντοτε τόσον κοκκίνην καὶ στίλβουσαν ὅσον καὶ πρὸ μικροῦ, κατὰ τὴν ἄφιξιν.

Ὁ ἄνθρωπος ἐφόρει ἐνδυμα ἐκ βελούδου ἀμαυροῦ, μὲ πλατὺ περιλαίμιον μαῦρον, ἀνασηκωμένον περὶ τὸν λαιμὸν καὶ ἀφήνον νὰ διαφαίνεται μία γραμμὴ λευκή. Ἡ κόμη, πυκνὴ καὶ καστανή, ἦτις ἐσκορπίζετο ἄτακτος εἰς μικροὺς βοστρύχους, εἰς μικρὰς ἀλλοκότους οὐράς, κάτωθεν τῶν δύο ἐπιδέσμων τῶν σταυρωτῶν, ἔδιδεν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τὴν μᾶλλον ἀλλόκοτον πρόσοψιν, ἣν θὰ ἠδύνατό τις νὰ φαντασθῇ. Ἡ κεφαλὴ ἐκεῖνη, ἡ περιτυλιγμένη καὶ φασκιωμένη, ἦτο τόσον διάφορος ἀπὸ ὅ,τι εἶχε προβλέψει ἡ κυρία Χώλλ, ὥστε αὕτη ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἔμεινεν ἐμβρόντητος.

Ἐκεῖνος δὲν παρεμέριζε τὸ προσόψιον τοῦ ἐξηκολούθει νὰ τὸ κρατῆ ὑπὸ τὴν ρῖνα, καθὼς τὸν ἔβλεπε τώρα, μὲ χεῖρα φέρουσαν χειρόκτιον, καὶ μὲ τὰ γυαλιά του τὰ ἀνεξερευνητα τὴν ἐκοίταζεν.

— Ἀφήσατε τὸ καπέλλο! ἐπανελάμβανεν, ὁμιλῶν ἀσαφῶς μέσον τοῦ λευκοῦ προσοπίου του.

Τὰ νεῦρα τῆς κυρίας Χῶλλ ἤρχιζον νὰ συνέρχωνται ἐκ τοῦ τιναγμοῦ, τὸν ὅποιον εἶχον ὑποστῆ. Ἀφῆκε τὸ καπέλλο ἐπάνω στὸ κάθισμα πλησίον εἰς τὸ πῦρ.

— Δὲν ἤξευρα, κύριε, ὅτι... ὅτι...

Κ' ἐσταμάτησεν ὅλη ἐν ἀμηχανία.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπεν ἐκεῖνος ξηρῶς.

Τὸ βλέμμα του ἀμοιβαδὸν μετέβαινε πότε εἰς αὐτήν, πότε εἰς τὴν θύραν.

— Θὰ τὰ στεγνώσω καλὰ ἀμέσως, εἶπεν, ἐξερχομένη τοῦ θαλάμου μὲ τὰ φορέματα.

Ἐρριψε τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὴν κεφαλὴν ἐκείνην τὴν σπαργανοφοροῦσαν ἐκ λευκοῦ, πρὸς τὰς διόπτρας τὰς ἄνευ ἐκφράσεως· τὸ προσόψιον ἐξηκολούθει νὰ κρύπτῃ τὸ πρόσωπον. Ἐφρικίασεν ὀλίγον ὅταν ἔκλεισε τὴν θύραν ὀπισθὲν της, καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐξέφραζε καλῶς ὅλην τὴν ἐκπληξιν, ὅλην τὴν ἀμηχανίαν της.

— Ὅχι, ποτὲ δὲν... εἶπε ταπεινῆ τῆ φωνῆ.

Ἐπέστρεψεν ἡρέμα εἰς τὸ μαγειρεῖον, τόσον περιφροντις, ὥστε ἐλησμόνησε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Μίλλια εἰς τί ἐχρονοτριβοῦσε τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ὁ ξένος ἐκάθισε κ' ἔτεινε τὸ οὖς εἰς τὸν κρότον τῶν βημάτων, τὰ ὅποια ἀπεμακρύνοντο. Μετ' ἀνησυχίας ἐκοίταξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ παραθύρου, πρὶν παραμερίσῃ τὸ προσόψιον τοῦ· εἶτα ἐπανέλαβε τὸ γεῦμα του.

Κατέπιε μίαν βουκιάν, ἔρριψε πρὸς τὸ παράθυρον νέον βλέμμα δυσπιστίας, ἔφαγε δευτέραν βουκιάν· εἶτα ἠγέρθη καί, κρατῶν εἰς τὴν χειρα τὸ προσόψιόν του, διέσχισε τὸν θάλαμον, καὶ κατεβίβασε τὸ παραπέτασμα. Ὁ θάλαμος ἐβυθίσθη εἰς βαθὺ λυκόφως. Μεθ' ὃ ἐπανῆλθε, μὲ τὸ ἦθος ἡσυχώτερον, εἰς τὴν τράπεζαν καὶ τὸ γεῦμα.

«Ὁ δυστυχής! κάτι θὰ τοῦ συνέβη, ἢ ἐγγείρησιν θὰ τοῦ ἔκαμαν, ἢ ἄλλο τίποτε», εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ κυρία Χώλλ. «Θεέ μου! πόσον φόβον μοῦ ἐπροξένησε, μὲ ὅλα τὰ δέματά του!»

Συνεδαύλισε τὸ πῦρ, ἤνοιξεν ὀκρίβαντα καὶ ἤπλωσεν ἐπάνω τὰ φορέματα τοῦ πελάτου της.

«Κ' ἐκεῖνα τὰ ματογυάλια!... μὰ τὸ ναί, μοῦ ἐφάνη περισσότερον σὰν σκάφανδρος παρὰ σὰν ἄνθρωπος συνήθης!»

Ἐκρέμασε τὸ μανδήλιον εἰς μίαν γωνίαν τοῦ στηρίγματος.

«Κ' ἔχει ὀλοένα αὐτὸ τὸ μανδήλι στὸ στόμα του! Ὅμιλεῖ διὰ μέσου... Ἴσως νὰ ἔχη καὶ τίποτε στὸ στόμα. Ποιὸς ξεύρει;»

Ἐστράφη περὶ αὐτήν, ὡς νὰ ἐπλήγη ἀπὸ ἀνάμνησιν ἀπτόμοι.

— Τρομάρα μου! ἀνέκραξεν ἀλλάζουσα αἴφνης ὑποκείμενον. Δὲν ἔκαμες ἀκόμα αὐτὲς τὶς πατάτες, Μίλια;

Ὅταν ἡ κυρία Χώλλ ἦλθε διὰ νὰ σηκώσῃ τὸ τραπέζι εἰς τὸν ξένον, ἐκρατύνθη εἰς τὴν ιδέαν της ὅτι πρέπει ἐκεῖνος νὰ εἶχε πληγωμένον καὶ παραμορφωμένον τὸ στόμα συνεπεία δυστυχήματος. Τῷ ὄντι, ἐκάπνιζε πί-

παν καί, δι' ὅλου τοῦ χρόνου ὅπου ἔμεινεν ἐκείνη εἰς τὸ δωμάτιον, δὲν ἄφησε τὸ μεταξωτὸν μανδήλι μὲ τὸ ὀποῖον εἶχε τυλιγμένον τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου του. Καὶ δὲν τὸ ἔκαμνεν ἀπὸ ἀφηρημάδα, διότι αὐτὴ τὸν εἶδε νὰ ἐπιτηρῇ τὸν καπνὸν διὰ νὰ μὴ σβύσῃ.

Ἦτο εἰς μίαν γωνίαν, στρέφων τὰ νῶτα πρὸς τὸ παρὰθυρον, καὶ ἀφοῦ εἶχε φάγει καὶ πίνει καὶ εἶχε ζεσταθῆ καλὰ, ὠμίλει μὲ τόνον ὀλιγώτερον βραχύν. Ἡ ἀνταύγεια τῆς φλογὸς μετέδιδεν εἰς τὰ χονδρὰ ὀμματογυάλια του μίαν ἐρυθρότητα, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχον ἕως τότε.

— Ἔχω ἀποσκευᾶς εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Βράμπελορστ, εἶπε.

Καὶ ἤρώτησε πῶς νὰ κάμῃ διὰ νὰ τοῦ τὰς στείλουν. Λίαν φιλοφρόνως προσέκλινε τὴν κεφαλὴν του τὴν φασκιωμένην διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν κυρίαν Χώλλ διὰ τὰς ὁδηγίας της.

— Αὐρίον! εἶπε. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὰς λάβω ταχύτερον;

Ἐφάνη δυσχεραίνων ὅταν ἐκείνη τοῦ ἀπήντησεν ὅχι. Ἦτον πολὺ βεβαία; Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἄνθρωπος, ὅστις θὰ ἤθελε νὰ ὑπάγῃ μ' ἓνα κάρρο;

Ἡ κυρία Χώλλ, χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἐξήγησε τὰς δυσκολίας τοῦ τόπου, καὶ ἡ συνδιάλεξις ἤρχισε.

— Εἶναι, κύριε, ἓνας δρόμος πολὺ ἀνηφορικός, διὰ τοῦ ἀμμολόφου, εἶπε διὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὴν ιδέαν τῆς ἀμάξης.

Εἶτα, οἷονεὶ βαίνουσα εἰς προὔπαντησιν ἐκμυστηρεύσεως:

— Μία ἄμαξα ἀναποδογύρισε, εἶναι παραπάνω ἀπὸ χρόνος. Ἐνας κύριος ἐσκοτώθη, καὶ χωριστὰ τὸ τί ἔ-

παθε ὁ ἀμαξᾶς. Τὰ δυστυχήματα, κύριε, ἔρχονται τόσον γρήγορα, δὲν εἶν' ἔτσι;

Ἄλλ' ὁ ἐπισκέπτης δὲν ἦτον τόσον εὐκόλος εἰς ἐξηγήσεις.

— Ναί, τρώντι! εἶπε μέσον τοῦ μανδηλίου του, προσβλέπων ἡσύχως τὴν κυρίαν Χώλλ ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν διόπτρων του, τῶν ἀνεξερευνητῶν.

— Χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν ὅτι χρειάζεται πολὺς καιρὸς ὕστερα διὰ νὰ γιαιτρευθῆ κανεὶς, δὲν εἶναι ἔτσι; Ἰδοῦ, ὁ ἀνηψιός μου ὁ Τώμης ἐκόπηκε στὸ μπράτσο, ἐνῶ ἔπαιζε μ' ἓνα δρεπάνι, κ' ἔπεσε πάνω του σ' ἓνα χωράφι ποῦ ἔκοφταν τὸ σανό. Καί, ἔτσι νάχω καλὴ ψυχὴ, ἔμεινε τρεῖς μῆνες, κύριε, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ δουλέψῃ. Εἶναι νὰ μὴν τὸ πιστέψῃ κανεὶς· ἀπὸ τότες κ' ἐδῶ, ἔχω μεγάλο φόβο στὰ δρεπάνια.

— Τὸ καταλαμβάνω.

— Ἦρθε στὸ νῦν καὶ ἀεὶ νὰ τοῦ κόψουν τὸ μπράτσο.

Ἦτον τόσο κακὰ, κύριε!

Ὁ ἐπισκέπτης ἐγέλασεν ἀποτόμως γέλωτα, τὸν ὁποῖον ἐφάνη θέλων νὰ καταστείλῃ καὶ νὰ πνίξῃ εἰς τὸ στόμα του.

— Ἄ! ἀληθινά;... εἶπε.

— Μάλιστα, κύριε. Καὶ δὲν ἦτον γιὰ γέλια τὸ πρᾶγμα, καθὼς ἤμουν ἀναγκασμένη νὰ τὸν κοιτάζω μόνη μου, ἐπειδὴ ἡ ἀδελφὴ μου εἶχε ἀρκετὲς φροντίδες μὲ τὰ μικρὰ τὰ παιδιὰ της. Ἔπρεπε νὰ λύνω καὶ νὰ δένω καὶ ν' ἀλλάζω τὴν πληγὴ. Ὡστε, ἂν ἐτολμοῦσα νὰ τὸ πῶ, κύριε...

— Μοῦ δίδετ' ἓνα σπέρτο; εἶπεν ἀποτόμως ὁ ξένος. Ἡ πίπα μου ἔσβυσε.

Ἡ κυρία Χώλλ ἐκόπη στήν μέσην. Τοῦτο ἦτον ἀληθινὰ ἀφιλότιμον ἐκ μέρους τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ἀφοῦ τοῦ εἶχε διηγηθῆ τὰ ὅσα βάσανα εἶχεν ὑποφέρει!... Τὸν ἤτένισε πρὸς στιγμὴν, ἐν ἀδημονίᾳ. Εἶτα ἐνθυμήθη τὰς δύο λίρας, τὰς ὁποίας εἶχε λάβει ἅμα τῇ ἀφίξει του, καὶ τοῦτο τὴν ἔκαμε νὰ ὑπάγῃ νὰ φέρῃ σπέρτα.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἐκεῖνος μετὰ τὸ ἀναμμα τῆς πίπας.

Καὶ ἀπεστράφη διὰ νὰ κοιτάξῃ ἐκ νέου διὰ τοῦ παρθύρου.

Προφανῶς ἦτο λίαν εὐθικτος εἰς τὸ ζήτημα τῶν ἐγχειρήσεων καὶ τῶν ἐπιδέσμων. Ἐκείνη δὲν ἐτόλμησε πλέον τίποτε νὰ εἴπῃ, ἀλλ' ὁ τρόπος οὗτος τοῦ παραγκωνισμοῦ τὴν εἶχε παροργίσει... Ἡ Μίλλα ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ τὸ παρατηρήσῃ κατὰ τὸ ἀπόγευμα.

Ὁ ταξειδιώτης ἔμεινε εἰς τὸ σαλόνι μέχρι τῆς τετάρτης ὥρας, χωρὶς νὰ δώσῃ εἰς τὴν ξενοδόχον του πρόφασιν διὰ νὰ εἰσέλθῃ αὐτῇ. Ἐμεινε σχεδὸν συνεχῶς ἀκίνητος, καθήμενος βεβαίως, εἰς τὸ σκότος τὸ αὐξανόμενον, καπνίζων εἰς τὴν λάμπιν τῆς ἐστίας, ἢ ἴσως ὑπονυστάζων. Μίαν ἢ δύο φορές, προσεκτικὸν οὐδὲ θὰ τὸν ἤκουε νὰ συνδαυλίξῃ τὸ πῦρ· μετὰ τοῦτο, ἐπὶ πέντε λεπτά, περιεπάτει ἄνω καὶ κάτω εἰς τὸν θάλαμον. Ἐφαίνετο νὰ ὁμιλῇ μὲ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του. Εἶτα ἡ πολυθρόνα ἔτριξεν· εἶχε καθίσει ἐκ νέου.

Ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἔτρεχε

ΤΗΝ ΩΡΑΝ ΠΟΥ Η ΗΜΕΡΑ ἤρχιζε νὰ κλίνη, ὁ δόκτωρ Κέμπ ἐκάθητο εἰς τὸ γραφεῖον του, εἰς τὴν καλλιθέαν, ἣτις ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ λόφου ὑπέρκειται τοῦ Βοῦρδοκ. Ἦτο μικρὸν δῶμα εὐάρεστον, μὲ τρία παράθυρα, πρὸς βορρᾶν, πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς νότον. Εἰς τοὺς τοίχους θυρίδες πλήρεις βιβλίων καὶ δημοσιευμάτων ἐπιστημονικῶν· μεγάλη τράπεζα ἐργασίας· πρὸ τοῦ παραθύρου τοῦ βορεινοῦ ἓνα μικροσκόπιον, πλάκες ὕλου, μικρὰ ὄργανα, δοχεῖα τινὰ καλλιεργειῶν ἢ πειραμάτων, κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ φιαλίδια ἀντιδραστικῶν. Ἡ λυχνία τοῦ δόκτωρος ἦτον ἀναμμένη ἤδη, καίτοι ὁ οὐρανὸς ἔλαμπεν ἀκόμη ἀπὸ τὸν δύοντα ἥλιον, καὶ τὰ παραπετάσματα ἦσαν ὑψωμένα· καὶ δὲν ὑπῆρχε φόβος ὅτι οἱ ἄνθρωποι οἱ ἀπ' ἔξω θὰ μπορούσαν νὰ κοιτάξουν μέσα.

Ὁ δόκτωρ Κέμπ ἦτον ἄνθρωπος νέος, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, εὐκίνητος, μὲ κόμην ξανθὴν, μὲ λευκὸν σχεδὸν τὸν μύστακα. Τὸ ἔργον εἰς τὸ ὁποῖον ἤσχολεῖτο ἔμελλον, ἤλιπιζε πολὺ, νὰ τὸν ἀναδείξῃ ἄξιον ὅπως ἐκλεχθῇ μέλος τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του, πρὸς στιγμὴν ἀποσπασθέντες ἀπὸ τὸ ἔργον, ἐθεώρουν τὸν ἥλιον, ὅστις ἔδουεν ὀπισθεν τοῦ

ἄλλου λόφου, ἀπέναντι αὐτοῦ. Ἀπὸ ἐνὸς λεπτοῦ ἴσως εἶχε μείνει μὲ τὴν πένναν εἰς τὰ χεῖλη, θαυμάζων τὸ μεγαλοπρεπὲς πάγχρυσον φῶς, ὅταν ἡ προσοχή του ἐφειλύσθη ἀπὸ τὴν μικρὰν κηλῖδα τὴν ὁποῖαν ἀπετέλει εἰς ἄνθρωπος, μαῦρος ὡς μελάνη, τρέχων πρὸς τὸ μέρος αὐτοῦ ὑπερθεν τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου. Τὸ ἄτομον ἐκεῖνο, λίαν μικρόσωμον, ἔφερεν ὑπερμεγέθη ὑψηλὸν πῖλον, κ' ἔτρεχε τόσον γρήγορα, ὥστε μόλις διέκρινέ τις τὴν κίνησιν τῶν κνημῶν του.

«Νά πάλιν ἓνας ὄνος», διελογίζετο ὁ δόκτωρ Κέμπ, «σὰν ἐκεῖνον ποῦ ἐρίφθη ἐπάνω μου σήμερον τὸ πρωί, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, καὶ μοῦ εἶπε: “Κύριε, ὁ Ἄ-όρατος ἄνθρωπος ἔρχεται!...” Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί γυρίζει τὰ μυαλὰ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων. Σὰν νὰ εἴμεθα ἀκόμη εἰς τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα!»

Ἠγέρθη, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον κ' ἐκοίταξεν, εἰς τὸ σκοτεινὸν πλάγι τοῦ λόφου, τὸν μικρόσωμον μαῦρον ἄνθρωπον, ὅστις κατήρχετο σκυμμένος πρὸς τὴν γῆν.

«Φαίνεται νὰ βιάζεται τρομερά... ἀλλὰ δὲν προχωρεῖ ἐπαισθητῶς! Δὲν θὰ ἔτρεχε βαρύτερα ἐὰν οἱ τσέπες του ἦσαν μολύβια γεμάτες... Μήπως σὲ κυνηγοῦν λοιπόν, καλέ μου ἄνθρωπε;»

Μετ' ὀλίγον ἡ ὑψηλότερα τῶν ἐπαύλεων, αἵτινες ἀραιὰ-ἀραιὰ ἔκαμνον τὸ Βοῦρδοκ νὰ φαίνεται ὡς μεγάλη πόλις, ἀναρριχώμενοι οἶονεὶ περὶ τὸν λόφον, ἀπέκρυψε τὸν πεζοδρόμον. Ἀνεφάνη δὲ οὗτος πρὸς στιγμὴν, εἶτα ἐξέλιπε, διὰ νὰ γίνῃ πάλιν ὄρατος τρὶς μεταξὺ τῶν οἰκιῶν τῶν μεμονωμένων, αἵτινες ἤρχοντο κατόπιν. Τέλος, τὸ ἀνδρὸν τὸν ἐκάλυψε.

— Τί ὄναρια! ἀνέκραξεν ὁ Κέμπ, στρεφόμενος ἐπὶ

τῶν πτερονῶν του διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν τράπεζαν τῆς ἐργασίας του.

Τὰ πρόσωπα ὅσα, εὐρισκόμενα ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ, εἶδαν ἀπὸ πλησιέστερον τὸν φυγάδα καὶ ἠμπόρεσαν νὰ παρατηρήσουν τὸν κτηνώδη τρόμον, τὸν διακεχυμένον ἐπὶ τοῦ καθίδρου προσώπου του, δὲν τὸν παρήτησαν τόσον εὐκόλα ὅσον ὁ δόκτωρ Κέμπ. Εἰς τὴν διάβασίν του, ἐνῶ ἔτρεχεν, ὁ ἄνθρωπος ἀνέδιδε κρότον ἀργυρίου, ὅπως ἐν πληῆρες βαλάντιον τὸ ὁποῖον σείει τις. Ἐκεῖνος δὲν ἐκοίταζεν οὔτε δεξιὰ οὔτε ἀριστερά· οἱ ὀφθαλμοὶ του οἱ διεσταλμένοι δὲν ἀνεζήτουν κάτω τοῦ λόφου εἰμὴ τὰς οἰκίας ὅπου αἱ λυχνίαι ἦσαν ἀναμμέναι, τὰ μέρη, εἰς τὴν ὁδόν, ὅπου οἱ ἄνθρωποι ἦσαν εἰς συμπλέγματα. Τὸ στόμα του τὸ κακοσχισμένον ἐφαίνετο λοξὸν πρὸς τὸ ἐν μέρος· εἶχεν ἀφρόν περὶ τὰ χεῖλη· ἡ ἀναπνοή του ἦτο βραχνή καὶ θορυβώδης. "Ὀλοι ὅσους ἐπέψαυσεν ἡ προσήγγισεν ἐσταμάτησαν καὶ τὸν παρηκολούθησαν μὲ τὸ βλέμμα κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ, διερωτῶντες πρὸς ἀλλήλους μετὰ τινος ἀνησυχίας τὸν λόγον τῆς τῆς σπουδῆς του.

Ἐντούτοις, ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸν λόφον, ἓνας σκύλος ποῦ ἔπαιζεν ὠλόλυξεν ἔξαφνα κ' ἔτρεξε νὰ καταφύγῃ ὑπὸ τινὰ θύραν. Οἱ ἄνθρωποι ἔμεναν ἀκόμη ξαφνισμένοι, ὅταν συνέβη κάτι τι πολὺ σιμά, ὡς ἓνας ἀνεμοστρόβιλος, μὲ τὸν θόρυβον πνοῆς ἐσπευσμένης: φοῦ! φᾶ! φάν!...

Οἱ ἄνθρωποι ἔρρηξαν κραυγὰς, κατέλιπον ἐν σπουδῇ τὸ λιθόστρωτον τῆς ὁδοῦ. Κατήντησε γενικὴ βοή, ἣτις παρετάθη, φυσικῶ τῶ λόγῳ, μέχρι τῶν κάτω τοῦ λόφου. Ἐφώναζαν εἰς τὸν δρόμον, πρὶν ὁ Μάρβελ φθάσῃ μόνον

εις τὸ ἥμισυ τῆς ὁδοῦ· κ' ἐκλειδώνοντο σύροντες τοὺς
μογλοὺς εἰς τὰς οἰκίας, κ' ἐκρότουν τὰς θύρας ὀπίσω
των... Ὁ Μάρβελ ἤχουσεν ὄλ' αὐτά· κατέβαλε τελευ-
ταίαν προσπάθειαν ἀπηλπισμένην. Ὁ τρόμος προηγεί-
το αὐτοῦ, τὸν προελάμβανεν, ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν.

— Ὁ Ἄρατος! ὁ Ἄρατος!... Ἔρχεται!

